

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: X., narozený dne -
bytem -

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2021, č.j. OAM-882/ZA-ZA12-P10-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž bylo rozhodnuto v řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájeném na žádost žalobce podanou dne 22. 12. 2020 tak, že tato žádost byla dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

předpisů (dále jen „zákon o azylu“) shledána za nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 10. 6. 2021.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že žalovaný porušil ust. § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu, § 50 odst. 3 a 4 správního řádu a § 68 odst. 3 správního řádu, § 12 a § 14a zákona o azylu, napadené rozhodnutí považoval za nezákonné, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, nesrozumitelné a nepřiměřené. S poukázáním na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 18. 5. 2011, č.j. 5 Azs 6/2011-53 uvedl, že svou žádostí jistě také chce svůj pobyt v ČR legalizovat, avšak jeho primárním důvodem je snaha žít se svou rodinou bezpečně v zemi, kde se může on i jeho rodina svobodně hlásit ke svému nenáboženskému přesvědčení. Sdělil, že se narodil jako muslim v hluboce věřící rodině a v zemi svého původu neměl ve své víře na vybranou, necítil se však být muslimem, neměl kvůli tomu ani kamarády, když se snažil vyjádřit svůj názor, setkal se s odporem společnosti. V ČR však může svobodně vyjádřit, že je ateistou. Uvedl, že v době podání své první žádosti o mezinárodní ochranu nevěděl, že jí může podat též z náboženských důvodů, domníval se, že relevantní z hlediska azylu jsou pouze důvody politické. Nyní však ve své žádosti náboženské důvody dostatečně konkretizoval, je na žalovaném, aby objasnil případné rozpory a zjistil stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Poukazoval na to, že režim v Kyrgyzstánu se sice od jeho odjezdu změnil, ale vláda stále funguje na základě vládnoucích klanů, myšlení lidí je stejné, nadále odsuzují skupiny obyvatel, které smýšlejí jinak, lidé z těchto skupin jsou často zbiti, policie tyto případy nevyšetří, odkázal na zprávu USDOS – Výroční zpráva 2020, mezinárodní náboženská svoboda, Kyrgyzstán, z května 2021. Žalovaný nesprávným postupem při vyhodnocení nových informací ze strany žalobce zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.
3. Namítal, že žalovaný se nevypořádal s rodinnou situací žalobce, který žije v ČR již 10 let, vybudoval si zde rodinný život, má zde manželku a dvě děti, kteří zde mají trvalý pobyt, rodina je zde integrovaná, děti se v ČR narodily, jiný způsob života neznají, manželka se připravuje na žádost o české občanství. Tím žalovaný porušil ust. § 50 odst. 4 správního řádu a obešel čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), když bez dalšího jeho žádost vyhodnotil jako nepřipustnou. Žalovaný se vůbec nezabýval možností udělení doplňkové ochrany z rodinných důvodů, není pak podstatné, že manželka žalobce a jeho děti do země původu v minulosti volně cestovali za účelem návštěvy rodiny, neboť krátkodobá návštěva se odlišuje od trvalého života v zemi. Pokud by byl žalobce nucen přemístit se do Kyrgyzstánu, byl by nebezpečí pronásledování z náboženských důvodů vystaven on i celá jeho rodina.
4. Poukázal též na možnost udělení humanitárního azylu, jeho případ je hodný zvláštního zřetele, do země původu se nemůže vrátit z rodinných důvodů, které existují v obou zemích: v ČR je plně integrovaná manželka žalobce a jeho děti, a v Kyrgyzstánu vychází tento důvod - nepřijetí rodinou - z náboženského přesvědčení žalobce. Domníval se, že mu měl být humanitární azyl udělen.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

5. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný s žalobními námitkami nesouhlasil, neboť nedokládají žalobcem namítaná porušení zákonných ustanovení, měl za to, že není splněna podmínka pro opakované posouzení žádosti žalobce, neboť žalobce měl v prvním správním řízení dostatek příležitostí uvést všechny důvody, pro které se obává návratu do vlasti, včetně nábožensky podmíněných důvodů. Navíc, ze srovnání prezentovaných skutečností vyplývá, že původní sdělení žalobce o jeho vyznání (šišmus – islám) nekoresponduje s nyní uvedeným (bez vyznání). Poukázal na to, že v případě první žádosti žalobce nebyly shledány důvody pro udělení mezinárodní ochrany, žaloba byla Městským soudem v Praze rozsudkem ze dne 28. 4. 2020, č.j. 2 Az 95/2017-55 zamítnuta, kasační stížnost byla zamítnuta rozhodnutím NSS ze dne 19. 11. 2020, č.j. 1 Azs 183/2020-62.
7. Nelze akceptovat, pokud se žalobce ospravedlňuje svou dřívější domněnkou, že mohl žádost podat jen z politických důvodů, není to důvod pro nynější prezentaci zcela jiného zdůvodnění jeho současné žádosti. Celé vyznění žalobních námitek působí účelově, žalobce se pouze stále snaží legalizovat svůj pobyt prostřednictvím mezinárodní ochrany, když doposud prezentované důvody k jejímu přiznání nepostačovaly. Žalobce mohl již v prvním řízení využít služeb právního zástupce či nevládních organizací, žalovaný jej na jeho právech nijak nezkrátil.
8. Námitka týkající se humanitárního azylu a nezohlednění rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy není opodstatněná, rodinní příslušníci žalobce o mezinárodní ochranu nežádali, navíc v minulosti do Kyrgyzstánu cestovali za účelem návštěvy rodiny, jsou státními příslušníky Kyrgyzstánu, stejně jako žalobce. Podle ust. § 10a odst. 2 zákona o azylu se v daném případě neposuzuje, zda žadatel splňuje důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
9. Na základě shromážděných podkladů neshledal, že by v Kyrgyzské republice došlo od doby meritorního posuzování předchozí žádosti k takové změně, která by mohla představovat novou skutečnost dle § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, podmínky pro posouzení žádosti jako nepřipustné byly naplněny. Odkázání na rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2011 č.j. 5 Azs 6/2011-53 není relevantní, neboť tento se týkal zamítnutí žádosti dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, v dané věci však jde o zastavení řízení pro absenci nových skutečností, které by vyžadovaly meritorní posouzení.
10. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, provedl srovnání žalobcem prezentovaných důvodů s důvody uvedenými v předchozím řízení, zabýval se též situací v zemi původu, avšak nové skutečnosti, které by svědčily pro opakované meritorní posouzení žádosti žalobce, neshledal. V podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí a správní spis, rozhodnutí je přezkoumatelné, žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

11. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud učinil následující zjištění, která jsou podstatná z hlediska předmětu tohoto řízení.

13. Dne 22. 12. 2020 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ke které uvedl, že jeho manželka a nezletilí synové, kteří se v ČR narodili, mají v ČR trvalý pobyt. Žalobce měl v domovském státě problémy, protože byl ateista, je tam 85% muslimů, v jeho práci u X. ho kvůli tomu neměli rádi, chtěli ho kvůli tomu propustit, nemohl kvůli tomu dokončit školu. Dříve nevěděl, že může požádat o azyl z náboženských důvodů, poté mu to řekl advokát, jeho první žádost o mezinárodní ochranu byla také spojena s politikou. Jeho manželka je rovněž ateistka, rodiče žalobce ve vlasti jsou věřící a chtěli po žalobci, aby se pětkrát denně modlil, žalobce se obává návratu do státu původu, protože si myslí, že by byl kvůli svému ateismu uvězněn, jeho rodina by také byla v nebezpečí. Tyto skutečnosti v minulém řízení neuvedl, nevěděl, že může žádat i z náboženských důvodů.

14. Součástí spisu je dále předchozí žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 4. 2011, protokol o pohovoru ze dne 28. 4. 2011, protokol o svědecké výpovědi ze dne 11. 11. 2015, rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2017 č.j. OAM-127/ZA-ZA06-P10-R2-2011, kterým žalobci nebyla mezinárodní ochrana udělena, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2020 č.j. 2 Az 95/2017-55, kterým byla žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítnuta, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020 č.j. 1 Azs 183/2020-62, kterým byla kasační stížnost zamítnuta.

15. Žalovaný mezi podklady pro rozhodnutí zařadil též Informaci OAMP z 27. 5. 2020 – Kyrgyzstán - Bezpečnostní a politická situace v zemi, Zprávu o dodržování lidských práv za rok 2020 Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 30. 3. 2021, soubor zpráv ČTK č.l. 63 – 71, Informaci MZV ČR ze dne 9. 12. 2020 č.j. 132843-7/2020-LPTP a Výroční zprávu o svobodě vyznání za rok 2019 Ministerstva zahraničních věcí USA.

16. Žalobce byl vyzván, aby se dne 29. 4. 2021 seznámil s podklady pro rozhodnutí, této možnosti však nevyužil a k danému úkonu se on, ani jeho právní zástupce nedostavili.

17. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul tvrzení žalobce poskytnutá v průběhu řízení, uvedl, ze kterých podkladů vycházel, mimo jiné se jednalo o informace, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Kyrgyzské republice. Žádost posoudil podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) a § 11a odst. 1 zákona o azylu, konstatoval, že se jedná o druhou žádost, shrnul průběh předchozího správního řízení a soudního přezkumu, ve kterém jeho konečné rozhodnutí ze dne 13. 10. 2017 obstálo. Provedl porovnání důvodů současné žádosti s tvrzeními žalobce v předchozím řízení. Shledal, že žalobce svou první žádost podal kvůli ohrožení své bezpečnosti ze strany X. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany však shledány nebyly, tyto závěry byly podloženy dostupnými informacemi o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

situaci v zemi původu žalobce, správní soudy potvrdily správnost tohoto rozhodnutí, Ústavní soud odmítl jako zjevně neopodstatněnou ústavní stížnost žalobce. Důvody prezentované žalobcem v současném řízení nepovažoval za důvody ve smyslu ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, uvedl, že jim neuvěřil a nepřiznal jim - 10 let poté, co žalobce poprvé požádal o mezinárodní ochranu - žádnou důkazní hodnotu. Žalobce byl v minulém řízení na důvody opuštění země opakovaně dotazován, tehdy též opakovaně uvedl, že je muslim, jeho vyznání je šíismus – islám, plně islámu věří, ale nemodlí se, žádné potíže v této souvislosti neuvedl, nic nechtěl doplnit, náboženské motivy odchodu ze země neuplatnil ani během následujících soudních řízení. Deklarované potíže náboženského charakteru žalovaný považoval za smyšlené a použité účelově, situaci manželky a dětí žalobce neposuzoval, neboť ti o mezinárodní ochranu nikdy nepožádali, mimo to poukázal na skutečnost, že do domovského státu v minulosti volně bez problémů cestovali za účelem návštěvy rodiny, cestovní pasy byly dětem i žalobci vydány. Na základě shromážděných zpráv o zemi původu neshledal, že by v zemi původu od doby posuzování předchozí žádosti došlo k relevantním změnám, které by mohly představovat novou skutečnost. Pro úplnost uvedl, že dle Výroční zprávy o svobodě vyznání v Kyrgyzské republice ze dne 10. 6. 2020 tamní zákony zakotvují svobodu vyznání, právo praktikovat či nepraktikovat náboženství a právo odmítnout vyjádřit své náboženské názory. Uzavřel, že neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť nebyla uvedena žádná nová skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu. Shledal, že žádost je podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nepřipustná, podle § 25 písm. i) téhož zákona řízení zastavil, aniž by posuzoval, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu).

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
19. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*
21. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a)*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

22. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
23. K tomu, aby se správní orgán mohl znovu věcně zabývat opakovanou žádostí žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je nezbytné, aby existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Z tohoto pravidla vychází relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65 dospěl k závěru, že: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* V tomto rozsudku dále uvedl, že *„zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57.“* Zdůraznil současně, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, *„kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“* K tomu obdobně též rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2019, č.j. 6 Azs 15/2019-27.
24. Na tyto závěry Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č.j. 6 Azs 60/2018-43, kde vyšel z toho, že za nové skutečnosti, na jejichž základě lze věcně posoudit opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, nelze považovat jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Uvedl, že: *„Obecně tedy žalovaný může řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu zastavit proto, že se tvrzené skutečnosti přímo netýkají žadatele nebo jsou na první pohled azylově irelevantní.“*
25. Žalobce v současném řízení o udělení mezinárodní ochrany prezentoval nový důvod, který v rámci předchozího řízení neuvedl. Jedná se o obavu žalobce z pronásledování v souvislosti s tím, že je bez vyznání, kdy tvrdil, že jej kvůli tomu v době jeho pobytu v domovském státě chtěli propustit X., nemohl dokončit školu a nemůže si kvůli tomu v Kyrgyzstánu najít práci. Z toho vyplývá, že tyto důvody musely existovat již v době podání předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a musely být žalobci známy, což ostatně žalobce sám potvrdil.

26. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 6. 2021 5 Azs 250/2020-36 k obdobné situaci uvedl: „Jestliže stěžovatel neuvedl všechny jemu známé důvody ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti; jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení.“ Nejvyšší správní soud zde rovněž odkázal na rozsudek ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86 ohledně povinnosti tvrzení žadatele o azyl.
27. Z toho je zřejmé, že jako důvod pro opakované meritorní posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nelze přijmout nově tvrzenou skutečnost spočívající v tom, že žalobce je ateistou a právě z tohoto důvodu se obává návratu do domovského státu. Jak totiž vyplývá z výše uvedené judikatury, žadatel má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení a pokud jemu známé a existující důvody neuvede v rámci řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže tuto nečinnost zhojit pomocí podání opakované žádosti.
28. Jak Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86: „zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“ Z tohoto hlediska není podstatné, nakolik má žadatel povědomí o příslušné právní úpravě mezinárodní ochrany. Pouze žadatel si je však vědom skutečných důvodů, pro které stát původu opustil a pro které se obává do země původu navrátit, veškeré tyto důvody je pak povinen v rámci své první žádosti uvést. Formulaci „nebyly bez vlastního zavinění“ z ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu nelze vykládat tak, že pokud žalobce neznal všechny právní důvody, které mohou představovat podklad pro udělení mezinárodní ochrany, zbavuje jej to povinnosti uvést v rámci prvního řízení všechny své individuální důvody. V daném případě tvrzené důvody ohledně ateismu žalobce v době prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany existovaly, byly žalobci známy, žalobce neměl žádnou překážku uvést v řízení rovněž tyto důvody, neznalost právní úpravy jej dané povinnosti nezabavuje. Pokud tak žalobce neučinil, nemůže splnění povinnosti tvrzení zhojit v rámci opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany. Vzhledem k porušení povinnosti tvrzení ze strany žalobce postupoval žalovaný správně, pokud řízení o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu zastavil bez jejího meritorního projednání. Námitka je nedůvodná.
29. V takovém případě není s ohledem na ust. § 10a odst. 2 zákona o azylu třeba zkoumat, zda žalobce podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany na základě nově prezentovaného důvodu splňuje či nikoliv. Z tohoto důvodu se ani soud nezabýval Výroční zprávou USDOS 2020 – mezinárodní náboženská svoboda Kyrgyzstán z května 2021, která dle názoru žalobce podporuje jeho tvrzení o diskriminaci ateistů,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

neboť k věcnému posuzování žádosti žalobce nedošlo, ani dojít nemělo. Stejně tak se žalovaný ani nemusel zabývat otázkou, zda žalobce může splňovat podmínky pro poskytnutí humanitárního azylu, neboť takové posouzení by mohl učinit pouze v rámci meritorního posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

30. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, č.j. 5 Azs 6/2011-49, na který odkazuje žalobce, není s výše uvedeným nijak v rozporu, když soud zde mimo jiné uvádí: „Žadatel *nebývá v naprosté většině případů osobou znalou azylového práva, není tedy podstatné, zda a jakým způsobem svá tvrzení kvalifikuje z hlediska možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, podstatné je naopak to, zda v průběhu správního řízení skutečnosti relevantní z hlediska možného udělení některé z forem mezinárodní ochrany vůbec tvrdí. Pokud tak učiní, je správní orgán povinen se s nimi náležitě vypořádat, ať se tak stane v rámci řízení podle § 16 zákona o azylu, nebo v rámci nezkráceného řízení.*“ Toto rozhodnutí se však týká posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, nikoli řízení o opakované žádosti, kde platí jiné principy.
31. Pokud jde o další tvrzený důvod opakované žádosti, tedy rodinné důvody žalobce, je třeba uvést, že již v rámci prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany byly osobní a rodinné poměry žalobce posuzovány, žalovaný vyšel z toho, že v České republice žije manželka žalobce a jejich dvě nezletilé děti, které se narodily v České republice, všichni zde mají trvalý pobyt, provedl též svědeckou výpověď manželky žalobce. V rozhodnutí ze dne 13. 10. 2017 se žalovaný okolnostmi rodinného života zabýval, ale nepovažoval je za relevantní důvod pro udělení azylu, humanitárního azylu ani doplňkové ochrany, v této souvislosti nebyl zjištěn žádný důvod hodný zvláštního zřetele. V řízení u Městského soudu v Praze vedeném pod sp. zn. 2 Az 95/2017, ani v navazujícím řízení před Nejvyšším správním soudem, které bylo ukončeno rozsudkem ze dne 19. 11. 2020, žalobce nesprávné posouzení okolností rodinného života nenamítal. V současném řízení, které na dané soudní řízení bezprostředně navazuje, žalobce stejně jako v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že v ČR žije též jeho manželka a jejich dva synové, všichni zde mají trvalý pobyt, v této souvislosti však žádná další podrobnější tvrzení neuvedl, ani na tomto základě nepostavil svou opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Teprve v žalobě podané dne 25. 6. 2021 žalobce namítal nesprávné posouzení jeho rodinného života.
32. Soud k tomu uvádí, že žalobce v současném řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné nové okolnosti, které se týkají jeho rodinného života, které by již nebyly posuzovány v rámci předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany, na žádnou podstatnou změnu ve svých rodinných poměrech, která by bez jeho zavinění nebyla zkoumána v předchozím řízení, nepoukázal, ani takové okolnosti nevyšly najevo. Rodinný život žalobce tudíž nemohl být novou skutečností ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu, která by představovala důvod pro opakované meritorní posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu žalovaný nijak nepochybil, pokud se z věcného hlediska nezabýval tím, zda rodinný život žalobce představuje důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany osobě žalobce, žalobce nebyl postupem žalovaného v právu na rodinný život nijak zkrácen, a to ani v souvislosti s čl. 8 Úmluvy. Pokud jde o manželku žalobce a jejich děti, v jejich případě

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

ani žádosti o mezinárodní ochranu nebyly podány, ve vztahu k nim tedy žalovaný již z tohoto důvodu nebyl povinen možné důvody pro udělení mezinárodní ochrany řešit, pouze nad rámec poukázal na tvrzení manželky žalobce, dle kterého ona a její děti do domovského státu volně cestovali za účelem návštěvy rodiny.

33. Soud neshledal důvodnou ani námitku ohledně nesrozumitelnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, když je z něj dostatečně seznatelné, z jakých podkladů žalovaný vyšel, jaká zjištění z nich učinil, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, jakou právní úpravu použil a k jakým závěrům dospěl.
34. S ohledem na shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 9. března 2022

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.